

АНАЛІЗ РИНКУ ЛІЗИНГОВИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ

Суркова М.В., гр. ТТ-39

Науковий керівник – асист. Ю.Б. Доброскок

Харківський державний університет харчування та торгівлі

Лізинг, як фінансова послуга, набуває дедалі вагомішої ролі в розвитку економіки України, виступаючи одним із факторів зростання конкурентоспроможності вітчизняних підприємств, підвищення ефективності виробництва, покращення якості послуг, а внаслідок – зміцнення позицій на вітчизняному та світовому ринках.

Лізинг є досить ефективним інструментом активізації інвестиційної діяльності, який дає змогу оновлювати основні фонди з більшими перевагами порівняно з кредитуванням чи покупкою за власні кошти. Незначна частка інвестиційних операцій припадає на лізинг в Україні.

Упродовж 2004–2008 рр. кількість лізингових компаній збільшувалася. Цьому сприяло зростання зацікавленості у лізингу з боку іноземних банків, що увійшли на український ринок; зростання обізнаності щодо лізингу серед широкої громадськості та державних службовців; швидкий розвиток фінансових ринків України, а також кращий доступ до кредитних ресурсів.

Починаючи з третього кварталу 2010 р., після фінансово-економічної кризи, ринок лізингу почав стрімко розвиватися і за деякими показниками наблизився до кризового рівня. Основною тенденцією для поточної оцінки потенціалу ринку стала зростаюча активність корпоративних клієнтів.

У 2009–2010 рр. спостерігається припинення активного росту кількості лізингових компаній, а саме у 2009 р. кількість лізингових компаній зменшилося порівняно з минулим періодом на 9,6%, у 2010 р. кількість лізингодавців продовжує збільшуватися. За підсумками 2010 р., відзначилась позитивна динаміка щодо кількості договорів фінансового лізингу, укладених юридичними особами та фінансовими компаніями. Кількість укладених договорів фінансового лізингу за 2010 р. збільшилась на 2088 (69,4%) порівняно з 2009 р., і становила 5095 договорів.

Перспективність і привабливість лізингових операцій для усіх суб'єктів, позитивні тенденції розвитку економіки України, а також величезна ємність ринку, призводять до того, що потреба у лізингу буде впевнено зростати, що й вимагає ґрунтовнішого дослідження особливостей функціонування ринку лізингових послуг.

БЮДЖЕТУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ УПРАВЛІННЯ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВ

Сушко О.С., гр. МЕ-27м

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. Л.О. Чернишова

Харківський державний університет харчування та торгівлі

Останнім часом підприємства для виживання в умовах міжнародної конкурентної боротьби змушені використовувати більш ефективні інструменти фінансового менеджменту. Одним із таких інструментів є процес бюджетування, важливим аспектом концепції якого є визначення етапів роботи в процесі створення бюджету суб'єкта господарювання в умовах виходу на зарубіжні ринки.

Відповідно до методичних рекомендацій з реформи підприємств (організацій), затвердженими Кабінетом Міністрів, можна запропонувати наступну послідовність прийняття рішень у системі управління фінансами суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності:

1. Розробка довгострокової стратегії (бізнес-плану).
2. Визначення вихідних даних, які будуть використовуватися при складанні прогнозу основного бюджету, а також системи їхніх граничних значень і можливих відхилень.
3. Розрахунок і вибір варіанта річного бюджету, що відповідає короткостроковим завданням і стратегічним цілям планування підприємства.
4. Формування квартальних (місячних) планів продажів, балансів і прогнозів грошових потоків підприємства. При цьому передбачається розробка бюджету як на рівні підприємства в цілому, так і на рівні окремих підрозділів і служб.

Формування загального (генерального) бюджету припускає участь у плануванні всіх підрозділів підприємств – суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності, з метою формування єдиної погодженої програми функціонування економічного суб'єкта на найближчу перспективу, так як в межах управління бюджет – основа для делегування завдань і відповідальності за їхнє виконання.

Отже, бюджет є результатом спільного пошуку керівниками підприємства кращого рішення щодо використання обмежених ресурсів і документує цілі, які економічний суб'єкт бажає досягти. Зазначені цілі, якщо вони ясні, привабливі й досяжні, служать мотивуючим чинником, а досягнення мети на цій основі виступає як критерій оцінки виконаної роботи.